

Hámori Zsófia

PERENNROSE

Hámori Zsófia

PERENNROSE

(és más elbeszélések)

Magánkiadás

© Hámoriová Žofia, 2018
ISBN 978-3-9524600-2-3

Requiem

NEM MINDEN FARKAS születik vérengzőnek. Egyesektől kifejezetten távol áll a farkavezéri temperamentum. Desmond is egy ilyen félresikeredett példány volt. Nem lehetett sem szépnek, sem félelmetesnek nevezni, valahol e két pólus között egyensúlyozott, nélkülözve a legtöbb biológiai jegyet, mely alapján a rendszertan a ragadozók közé sorol egy farkast. Társai mutánsként tekintettek rá, akinek egyedfejlődése megrekedt a keskeny kutyapofa és a fakó drótszörzet szintjén. A társadalom rendszerint finoman diszkriminálta és állatkertbe deportálta a Desmondhoz hasonló fogyasztékosokat, ő azonban nem elégedett meg az ottani kényelmesen sorvadó életvitellel, nem akart lemorzsolódní. Úgy döntött, buzgó fogyasztója lesz a tudásnak, levelező tagozaton, így az oktatásügy kacifántos labirintusa csakhamar magába szippantotta.

Tanulmányait színházi mellékállásból finanszírozta. Matinékn tanmeséiben vállalt kisebb szerepeket, noha az oktondi fenevadat, akit állandóan el kellett játszania, cseppet sem érezte testhezállónak. Jókat röhögött a gyerekmesék szövegkönyvi változatain, mert saját furfangosságát többre tartotta annál, minthogy kizárólag nyers erejére hagyatkozva falja fel a gyengébbeket. Szellemi erejébe vetett hite azonban fejet hajtott a szűkmarkú bérezési rendszer előtt, hétről hétre elviseltetve vele a kiskorú közönség visongását.

Általában nem sikerült a kedvükre tennie. Jellegtelen kutya-arca szépen idomult a szelíd báránybőr jelmezhez, így a leleplező

katarziszjelenetekben sosem ijedtek meg tőle a gyerekek. Szerencsére még azelőtt szert tett egyetemi oklevelére, hogy a színházi kassza – kiszagolván a közlegő csődöt – elbocsátotta volna. A szabályzatnak megfelelően az állatkert is rövidesen kiadta az útját, hiszen immáron papír bizonyította, hogy Desmond intellektualitása magasabb szinteket hódított meg, mint némely gondozóé.

Hiába vonzották a széles agykapacitást igénylő foglalkozások, faji hovatarozása miatt sosem jutott túl az irodák biztonsági kapuin. A természet sajnos nem áldotta meg elég markáns alkattal ahhoz, hogy testőr, gengszter, esetleg kidobóember lehessen valamelyik éjszakai klubban. Vértestvérei a karrierizmus perifériájára szorították genetikai fölényükkel.

Desmond bízott az anyaállam támogatásában, de a munkaügyi hivataltól legtöbbször ugyanazt a tanácsot kapta: vadállatként próbálkozzon inkább a cirkuszban. Önbecsülése azonban szigorúan elutasította ezt a lehetőséget. Az előadó-művészet legaljának tartotta, hogy tüzes gyűrűkön szökdeljen keresztül a kábítóan párolgó lócitromban, amit senki sem takarít fel a porondról a szoros műsoridők miatt.

Desmond életében így egy rövid önmegtartóztató időszak kezdődött. Hűtőszekrényét csak elvétele tankolta fel fogyasztható töltelékkel, kedvenc időtöltésétől azonban nem fosztotta meg magát, és továbbra is rendszeresen vásárolt belépőjegyet a természettudományi múzeumba.

Nehéz eldönteni, hogy a szerencsének melyik küldönce kötött csomót sorsvonalára azzal, hogy éppen abban a kiállítóteremben okozott csőtörést, jelentős árvízkiárt hozva, amelyekben Desmond oly gyakran időzött. Önmegerősítésként gyakorta tanulmányozta elődei primitívebb, kipreparált figuráit, mivel véleménye nem egyezett azon farkasok többségével, akik egyes félrevezető horrorfilmekben

alapuló darwini elméletek nyomán az embertől származtatták magukat.

Az égi sakktáblán a dörzsölt múzeumigazgató terve nagyszerűen összejátszott Desmond veszélyesen megcsapant megtakarításai-
val. Az állást hirdető szórólap épp a megfelelő pillanatban röppent ki irodája ablakából, hogy aztán alaposan pofán találja feltörekvő ámokfutónkat.

Desmond úgy gondolta, a szórakoztatóipar mindenáron gúnyt akar űzni másságából. Hálátlan, alulfizetett munkához jutott, mely bizonyos értelemben még a cirkuszi bohóckodásnál is kínosabb volt számára: családja kihalt ágának egy kitömött nősténypéldányát kellett helyettesítenie egy eukaliptusz-paradicsomnak berendezett éjszakai jelenetben. A munkaköri leírás napi nyolc óra teljes mezte-
lenség és mozdulatlanság, alacsony látogatottságú napokon félórás ebédszünettel.

A hajnali nyitás előtt egy órán át sminkelték, mint a színészeket. A takarítónő pézsmabarna csíkokat festett vézna hátára, a hasára műszörméből varrott erszényfélét erősítettek, azután elmagyaráz-
ták neki, hogyan helyezkedjék figyelő pozitúrába egy „Thylacinus cynocephalus” feliratú tábla mögött. Tilos volt köhögnie vagy tüsszögnie, és csak olyankor pislanthatott, amikor a látogatók másfelé néztek.

Borzasztóan unta a munkát, úgy érezte, elbutítja a semmittevés. Ráadásul a műfüves kifutó felszínes takarításának hála tetveket sze-
dett össze, amik kellemes kis várost alapítottak álország mélyén, bosszantó és szervezetlen ostromokat intézve ellene nap mint nap. Fertőzősége ügyével végül a szakszervezethez fordult, így érve el a díszletek totális szanitáris kezelését.

Szakmai előrelépési lehetőségei abban merültek ki, hogy szezo-
nális átalakításokkor másik kiállítóterembe költöztették. Felettesét

nem terhelte semmilyen büntudat, tudálékos gonddal mutogatta őt az intézményt gyakorta látogató iskolai csoportoknak.

A mumifikálódás kényelmetlensége ellenére Desmond remekül megtévesztett mindenkit. Előfordult, hogy egész éjszakára munkahelyén rekedt, mert záraskor a biztonsági őr megfeledkezett arról, hogy a műlevelek alatt pózoló farkas valójában statiszta.

Egy kivételes keddi napon népes családok özönlöttek el a múzeumot. Desmond hozta a szerepét, éhezve számolgatta az orra előtt elguruló zsenge porontyokat. Egy szenilis nagymama pipára gyűjtött, mikor észrevette a dohányzást tiltó táblát a terem falán. Az őr nem szólt rá, nagyobb gondot jelentett, hogy megfegyelmezze azt a csapatnyi anarchista kamaszt, akik szándékosan összefogdosták a kitömött állatokat.

Desmond szerette az ilyen polgári lázadásokat, színt csempésztek élettelen munkanapjaiba. Depresszívebb hullámszámai közben eszébe jutott, hogy a tömeges meghökkenés kedvéért átharaphatna egy-egy marjához dörzsölődő szőrös kart.

Délután kikönyörgött egy kávészünetet. A büfében szerencsére csak az igazgató szemével konfrontálódott, aki így is tartott a hamisítási botránytól. Követte Desmondot az ételpulthoz, majd csendben megkérte, hogy frissítőjét a biztonság kedvéért másutt fogyassza el. Desmond puffogva fedezékbe vonult a vészkijáráshoz, ahol egy megcsömörlött láncdohányos éppen újságot olvasott.

A két hím nem zavarta egymást, noha Desmond kávészopogátás közben a figura kihajtott napilapjába bámult. Mindjárt szemem is pöckölte a pohárban örvénylő kanál nyele, amint a rendkívüli hirdetések szűk rovatához ért. Vállalkozó kedvű farkasokat csábítottak nyitott szereplőválogatásra a *Piroska* korhatáros mesefeldolgozásához. A sokak által ismert történetre alapozó film a *Fogsortánc* címet viselte, és bombabiztos kasszasikernek jósolták.

Desmond tüstént kitepte az újságból a hirdetés szeletkékjét, és hálából homlokon nyalta az idegent. Fürtörészve közelített a személyzeti osztályhoz, keresztülsétálva egy népes ázsiai turistacsoporton, kiknek nyakba akasztott fényképezőgépei csak úgy füstöltek.

Térden csúszó felettese könyörgésétől Desmond csak még vidámbabban lobogtatta felmondási levelét. Az igazgató a hagyományos jutalékígéretekkel próbálkozott, ám Desmond megfenyegette, hogy kiharap egy darabot a szívéből, ha nem engedi őt tüstént elmenni. E rendbontó jelenetre köréjük gyűltek a múzeumi ajándékboltnál céltalanul lézengők.

Mielőtt végleg elhagyta volna az evolúció szemléltetésének eme konzervált mocsarát, Desmond víg kedéllyel lecsúszdázott a gyapjas mamut agyarain. Levetett álerszényével, melyet tréfából szakállként függesztett fel egy muflonfejre, a zokogó igazgató még aznap éjjel megfojtotta magát.

Desmondnak meggyőződése volt, hogy erre a filmszerepre született, mert az utcán belebotlott egy kukában turkáló javasasszonyba, aki némi borraivaló fejében szentül ezt állította. Otthon a matrac alól előbányászta régi mesekönyvét és alázatos felkészülésbe fogott. Egész éjjel a tükör előtt gyakorolt.

Annyira kimerítette a tökéletes karakter felépítése, hogy másnap délelőtt a kelleténél jóval tovább szundikált. Hogy le ne kesse a meghallgatást, egyszerre próbált meg inget vasalni, kenyeret pirítani és fürdővizet készíteni. Sietségében fel is borította az állványt, a vasalóval kisebbfajta krátert égetve a szőnyegbe. Lefürdött, azután bebújt a sütőbe, hogy bundája gyorsabban megszáradjon. Egész testét átfésülte, végül egy villanyborotvával leheletnyi fazonigazítást végzett az orra körüli szőrzeten. Kikefélte egyetlen öltönyadrágját, amelynek hátulját résnyire meglékelte, hogy kiférjen rajta hosszú farka. Halványkék inget gombolt magára és ferdén csíkozott nyakkendőt

kötött. Megjelenésébe egy kevés természetességet is csempészett az-
zal, hogy nem sikerült cipőbe préselnie óriási mancsait.

Taxizott, hogy időt spóroljon. Útközben azon járt az esze, mi-
lyen nagyszerűen fogja tudni kamatoztatni fabulakorszakában tö-
kélyre vitt szavalói képességeit.

A regisztrációra várakozók sora a nyílt utcán kígyózott. Sor-
ban állás közben ellenfelei elemezhetetlen szagmintákkal kábították
Desmondot. Igazolványának – mely bizonyította, hogy megkapta a
veszettség elleni megfelelő oltásokat – közelgő lejáratú dátuma ki-
sebb adminisztratív fennakadást okozott, de végül csak beenged-
ték. Az izgalomtól elkapta a hasmenés, ezért ellenőrzés után először
a mosdó felé kanyarodott. Emberszabású sorstársa, akire véletlenül
rányitott az egyik fülkében, valami jelmezboltból kölcsönzött, olcsó
kezeslábas bundát próbált ráerőszakolni figyelemre méltó sörhasá-
ra, hogy ő is született ordasnak látsszék. Tudniillik az újsághirdetés
semmilyen kikötéssel sem utalt rá, hogy az élelmesebbje ne próbál-
hatna ily módon szerencsét.

A váróteremben vadak tolongtak. Volt, aki magával hozta csics-
ka csivaváját, hogy már a róla kialakult első benyomás is menedzselt
legyen. A hiúbbak a földre vetődve pumpálták szálkás izomzatukat,
fél karral nyomva ki a fekvőtámaszokat. A nevezők nagy része görög
stílusban tervezett felvonulni a szervezők előtt, kihangsúlyozandó az
anyatermészettől kapott jutalmakat. Desmondot lesújtotta ez a na-
turalista hozzáállás. Kristálytisztán emlékezett rá, milyen önundor-
ral kezdett meg minden múzeumi munkanapot, amiért megfelelő
öltözék nélkül kellett mutatkoznia az emberek előtt. Igazság szerint
a média kórosan megszerettette vele a divatot.

A válogatás egy független moziban zajlott, melyet a szervezők
véres áron vettek bérbe a tulajtól. A meghallgatást két különálló csa-
pat végezte, kisebb csoportokra osztva a pályázókat, mivel a filmipar

egy jól ismert hippi ikerpárja e közös produkcióban társult a rendezői Oscar-díjért. Desmondot untatta a testépítőekkel való vegyülés, ezért megvesztegette a biztonsági őrt, és soron kívül besompolygott az egyik terembe. Ülésnek álcázta magát és beleolvadt az egyik hátsó vörös plüss sorba, onnan figyelve az eseményeket.

A hájas rendező napszemüvege takarásában folyt szét középtájt az első sorban. Mellette a producer ült, aki egy üres popcornos zacskóba köpött, valahányszor nem tetszett neki valami. A koreográfus állva vezényelte a semmit, míg a kisebbségi komplexussal küzdő forgatókönyvíró árnyékba húzódott, idegesen tördelve kezei között a szövegkönyv egy cafatos másolatát.

A farkasoknak improvizált mozdulatokkal kellett felruházniuk egy kijelölt szövegrészletet, úgy, hogy figyelembe vették a nehezítő tényezőket. A háttérrel valami karácsonyi musicalből kölcsönvett műfenyők biztosították. A női főszerepre kiválasztott delikvenst mesterségesen kialakított idomokkal áldotta meg egy vaskos pénztárca. Vadító vörös körmeivel az igen kis takarási kapacitással bíró vörös vállköpenykéjét igazgatta. Nem volt egyértelmű, hogy a szerep kedvéért tette-e, de olyan bensőséges pillantásokat küldött valamennyi vele próbáló hím állat felé, mint aki nagyon szeretné eltékozolni megjátszott ártatlanságát a kulisszák mögött. Partneri legtöbbször éppen annyiban merült ki az intelligenciája, hogy e félreérthetetlen felhívást pár perces fellépésébe beépítve helyesen értelmezze. Ennek hála az igazi tehetségek csiszolatlan formájukban mutatkoztak meg a stáb előtt.

Egyesek például rögtön a pornográf oldalát ragadták meg a figurának, s megpróbálták Piroskáról finoman lehámozni az alsónevet a nagymamát érintő száraz párbeszéd közben. Akadt olyan, aki megfélemlítésképp egy rátartias lendülettel a hölgygel együtt a papírbokrokba borult, hogy a magáévá tegye. Egy másik a hátára kapta

és termékenységi táncot mutatott be. A kalózkendős életművész azt vélte győztes módszernek, ha pajkosan megkergeti a nőt az ülések között. A hozzá hasonló bátor kezdeményezőknek a rendező megengedte, hogy a gyilkossági jelenetben is kibontakozzanak. A csoportban utolsó előttiként felvonuló zseniális imitátort elismerően megtapsolta azért a meghökkentően kreatív torokharapásért, amelyet a dunyha közt kéjesen vonagló Piroskán demonstrált.

Desmondot nem ijesztették meg a magas elvárások, büszkén vette be agytröszt stratégiáját: a megtévesztést. A szakmai közönség soraiból tiltakozó köhögések hallatszottak, mialatt öncélúan módosított a kapott szövegen, és nyájas monológ segítségével próbált a lassú jelenetben látványosan unatkozó és nagyon piros színészről bizalmába férkőzni. A játék láttán a rendező becsmérlőn megemelte a napszemüvegét, a forgatókönyvíró a körmét rágta, a producer pedig sokat köpködött.

Főhősünk fantáziátlan kísérletét idő előtt félbeszakították, de keverék származása tetszett a bírácoknak, ezért kérték, hogy falja fel Piroskát. Szakadékszerűen tátott szájával egy harapásra lenyelte a nőt, azonban ennél a jelenetnél is túl sokat fecsegett. Az arcokról türelmetlenséget lehetett leolvasni, melyért csak részben volt okolható az eltolódott uzsonnaszünet.

A szerep nem lett Desmondé. Hiába magyarázta, hogy ő a klasszikus Perrault-féle változatot interpretálta, ahol a farkas megfontoltan, hízelgéssel kárhozza el az ártatlanokat, nem pedig erővel, a rendezőnek fogalma sem volt róla, miről beszél. A két oldal ekkor szenvedélyes vitába kezdett.

– Önök semmibe veszik a kultúrát – vádaskodott Desmond.

A rendező nyereségorientált észjárással ellenértelt:

– Teszek a klasszicizmusra! Ez a huszonegyedik század. A nézőknek erőszak és meztelenség kell, nem érünk rá moralizálni.

Vérre menő bandaháború kerekedett volna az ügyből, ha egy égből pottyant antropológus be nem ékel egy fogpiszkálót a két vezérhomlok közé.

– Uraim, csigavér! Kérem, bízzák rám a megoldást! – azzal átnyújtott egy húsos szendvicset a stáb minden tagjának.

Mellényzsebéből előhúzott egy pakli üres névjegykártyát, és leosztott belőle egyet az ordasnak. Ezután fehér sasorrával négyzet alakban erővonalakat rajzolt köré. Tisztelgett, s így szólt:

– Köszönjük, hogy befáradt.

Ekkor Desmond alatt kettényílt a föld, két szoros sorban cápa-fogak szűrődtek át a szőnyegen, és a feneketlen száj benyelte őt. Fénysebességgel végigszágulva a sötétség emésztőrendszerén egy „selejt” névre keresztelt konténerbe érkezett, ahol kannibál szivacs-labdák támadtak rá.

Szerencsére a sikátorban három albínó kislány éppen karóba húzott egy patkányt, így meghallották a kiabálást.

Felkapaszkodtak a fémtartály szélére.

– Ez egy kutya – szólt az egyik.

– Inkább farkas. Figyeld meg a fogait! – okoskodott a másik.

– Helló, Miszter! Talán bajban van?

Szegény farkas gurgulázva süllyedt egyre mélyebbre a színes futóhomokban, a gyilkos labdák már derékig maguk alá temették.

– Ti is látjátok, milyen szépen fogy az élete? – ámult el a harmadik kislány.

– Nem kéne megmentenünk?

– Mi lesz, ha felfal bennünket?

Desmond nem tudott megszólalni, mivel a labdák addigra szétrágták a hangszálait. Sok sebből vérző mancsaival inteni próbált a lányoknak, ám ők offenzívnek vélték a jelzéseit.

– Hárman vagyunk. Leterítjük – zengték szinte kórusban.

Erejüket egyesítve mentálisan leképeztek egy konzervnyitót, és nyílást vágtak vele a konténer oldalába. A sok szivárványlabda egy szempillantás alatt kiszabadult, majd fogcsattogtatva szétgurult az utcán és üldözőbe vette a járókelőket. A féktelen lakoma szép szürreális revansa lehetett volna Desmondnak, ha megéri, hogy könyvet írhat a kirekesztettek életéről.

Sajnos a kudarc még halálában sem kímélte. Mivel a merénylet után csak egy kupac csont maradt belőle, lelkét kis csomagokban importálta a túlvilág. A hibás címzésnek hála jellemének értékesebb részei most valahol az univerzumban kallódnak, így újjászületése legfeljebb génmutáció révén lesz lehetséges.

Amikor ezt a történetet írom, a tudomány még gyerekcipőben jár ahhoz, hogy lombikjaiban Desmondhoz hasonló intelligens állatokat tenyészten ki. Mire beköszönt a fejlődés következő korszaka, féltő, hogy már senki sem fog emlékezni arra a hős farkasra, aki nem győzte átugrálni egy szűk és ellenséges világ buktatóit, mert elhatározta, hogy mindenáron született önmaga marad.

Tetszett? Rendeld meg a kötetet közvetlenül a szerzőtől,
és olvasd el a kötetben szereplő összes novellát!

sofia.hu/rendeles

Hámori Zsófia

Írj nekem: uzenet@sofia.hu

www.sofia.hu

facebook.com/authorsofia

Tartalom

Bíbor világ	5
Perennrose	17
A negyedik utas	82
Homokvárak alkonya	91
Kukkolók	111
Kisvárosi gyász	119
Ragadozók kora	134
Requiem	142
Idegszobák	152
Tüskék reggelire	156
Zárt dimenziók	166

Hámori Zsófia
PERENNROSE

Magánkiadás

Borító: Matsuoka Yoko
Felelős szerkesztő: Kelemen Livia
Tipográfia és tördelés: Kalmár Gergely

Nyomdai kivitelezés és kötészet: Print Invest Magyarország-H Zrt.
Felelős vezető: Ványik László elnök-vezérigazgató

ISBN 978-3-9524600-2-3